

DE NIEUWE TONEELBIBLIOTHEEK

Deze tekst is afkomstig van de online bibliotheek op www.denieuwetoneelbibliotheek.nl.

De rechten, inclusief en met name de rechten voor uitvoering, liggen voor alle teksten bij de auteur en het is dan ook verplicht om voor elke vorm van uitvoering toestemming bij de betreffende schrijver aan te vragen. Voor elke schrijver is het van groot belang om te weten of zijn teksten worden uitgevoerd, dus neem alstublieft bij elke lezing, encenering, bespreking in het onderwijs e.d. even contact op met de auteur! Het contact adres voor deze tekst is:

Schrijver	Miriam Boolsen
Titel	Ach de dieren
Jaar	2005
Uitvoering	

Copyright (C) 2005 by Miriam Boolsen

MIRIAM BOOLSEN

ACH DE DIEREN

• eerder gelezen/gepubliceerd als *Älmhult* in 2006

Personages

Oerd
Skoell

Oerd en Skoell bezig met hun bezigheid. Iets wat ze steeds weer oppakken en steeds weer laten vallen. Borduren of hout zagen of bouwen of... Iets. Iets concreets.

OERD Hoe gaat het met de wereld vandaag?

SKOELL Weet niet, heb nog niet gekeken.

OERD Je stinkt uit je bek.

SKOELL Doe ik niet.

OERD Je hebt zeker weer in de keuken haring staan vreten. Met uitjes. Met uitjes, zeg ik!

SKOELL Heb ik niet.

OERD Ik ruik het. En de plantjes?

SKOELL Dood.

OERD Alweer... Zoals de kat de muis achternazat...

SKOELL Wat?

OERD Zoals de kat de muis achternazat.

SKOELL Ja wat.

OERD Niks. Is al weer lang geleden. Daar denk jij toch niet meer aan?

SKOELL Wat?

OERD Daar denk jij toch niet meer aan? Hoe de kat de muis achternazat.

SKOELL Deed-ie dat.

OERD Altijd al. Daar dacht jij niet aan, hè? Jij zag het niet. Jij ziet het niet. De dingen... ik zie ze wél. ... Waar ligt de hond begraven?

SKOELL ...

OERD Nou?! Waar ligt de hond begraven? Wat denk je...? Daar waar plek is natuurlijk.

Logisch... Ach, kon het niet een keer gaan regenen.

SKOELL Jij bent ongeduldig. Altijd geweest.

OERD Ben ik niet.

SKOELL Ben je wel. Altijd geweest.

OERD Wat is er vandaag?

SKOELL Niks nieuws. Het is weer tijd. Voor de wereld. Om verder te gaan. En dat wij helpen.

Ze sluiten hun ogen.

OERD Ik zie de mensen bang zijn.

SKOELL Shh... hoeft niet. Hoef niet bang. Komt allemaal goed. Of niet. Maar vandaag wel, hoef niet bang te zijn.

OERD Ik zie de kinderen ziek zijn.

SKOELL Shhh... jullie zijn niet alleen. Zoals je daar ligt, zoals je daar zit, je bent niet alleen.

Nooit. Voel maar, dit is niet alleen zijn, toch. Voelt anders. Zie je wel. Zo.

opent haar ogen

Is genoeg zo toch?

OERD De dieren nog.

SKOELL Ach de dieren, wat moet ik nou met de dieren? Ik heb honger.

OERD Eerst de dieren.

SKOELL Ah, wat moet ik tegen hen zeggen?

OERD Gewoon je ogen dichtdoen. Dan kom je wel ergens op.

SKOELL *ogen dicht* De dieren.

OERD Ja de dieren.

SKOELL De dieren zijn overal.

OERD Ja natuurlijk.

SKOELL Wil je even stil zijn, ik probeer ergens op te komen.

OERD Maar dan moet je ook echt wat zeggen.

SKOELL Ja, als ik de kans krijg.

OERD De dieren.

SKOELL Ja, de dieren. De dieren zijn overal. En worden vaak niet gezien. Toch zijn ze daar. En horen er ook bij. Dat is goed. Dieren, bedankt. Jullie worden bedankt. Zonder jullie zouden de mensen het niet redden. Denk maar niet dat dat niet wordt opgemerkt. Zo goed?

OERD Ja.

Zou het over gaan?

SKOELL Wat?

OERD De oorlog?

SKOELL Welke oorlog?

OERD Deze.

SKOELL Weet ik niet.

OERD Maar wat denk je.

SKOELL Nog niet.

OERD Nog niet?

SKOELL Nee nog niet.

OERD Waarom?

SKOELL Er moet nog wat gebeuren.

OERD Maar wat dan?

SKOELL Ik weet het niet. Iets waar de mensen op wachten.

OERD Ik begrijp ze niet.

SKOELL Je hoeft ze ook niet te begrijpen. Gelukkig. Als ik ze zou moeten begrijpen zou ik niets kunnen doen. Ik heb daar niks mee te maken. Gelukkig.

OERD Nee ik ook niet.

SKOELL Daar zijn wij niet voor.

OERD Aah, het is weer frisjes. We zouden naar buiten kunnen gaan.

SKOELL Buiten is afgesloten.

OERD Waarom.

SKOELL Ze gebruiken het.

OERD Waarvoor.

SKOELL Ze zijn met zovelen nu.

OERD Sinds wanneer.

SKOELL Al een tijd.

OERD Sinds wanneer is het afgesloten.

SKOELL Sinds... vorige week.

OERD Dat heb je niet verteld.

SKOELL Ik dacht dat jij het wist.

OERD Hoezo zou ik het weten, jij hebt mij niks verteld.

SKOELL Wat valt er nou te vertellen? Buiten is weg. Zo. Nu is er alleen maar binnen.

OERD Ja maar ja maar. **WAT ALS IK ZIN HEB OM NAAR BUITEN TE GAAN?**

SKOELL Dan moet je denken aan vroeger.

OERD Maar dat is toch niet hetzelfde.

SKOELL Nee maar net zo goed.

OERD Dat kan toch niet waar zijn.

SKOELL Waarom niet?

OERD Dat is toch echt niet hetzelfde. Wat als... als ik mij buiten niet meer herinner?

SKOELL Dan heb je een probleem.

OERD Nou.

SKOELL Dan moet je er iets aan doen.

OERD Zoals...

SKOELL Zoals, met mij erover praten.

OERD Maar jij weet helemaal niets van buiten.

SKOELL Maar ik zal doen alsof.

OERD En daar moet ik dankbaar voor zijn?

SKOELL Hoeft niet hoor, ik doe het graag.

OERD fluit

SKOELL Wat doe je nu... wat is dit?

OERD Ik moet fluiten om mij vroeger te herinneren, fluiten is van vroeger.

SKOELL Fluiten is van alle tijden.

OERD Niet voor mij.

fluit

SKOELL STOP. Ik zal met je over vroeger praten.

OERD Vanaf het begin?

SKOELL Vanaf voor het begin.

De wereld is een koe die likt op een zoute steen. Het is noch donker, noch licht. Er is nog niemand nodig om de wereld te zien, want er is nog niets. Niet eens een bloem in een weiland is er. Laat staan iemand die daar over nadenkt. Alles is tegelijkertijd, het is voor De Tijd.

Dan is er een vlek van licht en daaromheen is het voor het eerst donker. Het eerste donker aller tijden. En dan is er een daarvoor en daarna.

OERD En wij?

SKOELL Wij zijn daarna. Eerst is er daaronder om op te lopen en erboven om niet te verdwijnen. En dan gaan wij onder de grond zitten, want nu is de rest er.

OERD Maar wij weten van alles.

SKOELL Wij weten van alles en alles weet van ons. Geen blad op een tak dat ons ontgaat.

Geen tand in de mond van een eekhoorn die niet tot onze kennis is gekomen. Zo als de golven golven, zo als de bladeren bladeren, zo zijn wij in de wereld.

Onzichtbaar, maar overal. En de mensen hebben nooit van ons gehoord, maar weten toch dat we er zijn.

OERD Zou er iemand komen?

SKOELL Zou er?

OERD Ik weet het niet, misschien had jij van iemand gehoord?

SKOELL Ik niet. Jij?

OERD Natuurlijk niet, anders zou ik niet vragen.

SKOELL Er komt altijd wel iemand.

OERD Ja ja ja! Om de honderd jaar komt er wel iemand! Ik bedoelde nu, vandaag. Had je van iets gehoord, maar blijkbaar niet. Het interesseert je niet of er iemand komt.

SKOELL Er hoort niemand te komen.

OERD Nee, dat weet ik ook wel, daarom juist. Als het de bedoeling was, zou ik het niet willen.

Wat is er van je breien geworden?

SKOELL Ik heb het opgegeven.

OERD Waarom?

SKOELL Ik had geen zin meer.

OERD Maar je was een talent, wat ga je nu doen? Heb je gedacht aan haken?

SKOELL Haken is het ook niet.

OERD Nee je hebt vast gelijk, jij weet er meer van. Wol was altijd jouw gebied. En? Heb je al je tijd anders besteed?

SKOELL Vanochtend liggen luisteren.

OERD Ziezo. En wat gehoord?

SKOELL Een elandstier met zijn twee vrouwen. Ze hebben liggen fluisteren. Drie is geen gelukkig getal. De een gaat zich altijd buitengesloten voelen.

OERD Je hebt toch de dove, de blinde en de kreupele?

SKOELL Dat is anders, die kennen elkaar al lang. En die zijn met andere dingen bezig.

OERD Dat is waar... komen ze nooit hier langs?

SKOELL Wie?

OERD De dove en de blinde.

SKOELL Ze hebben hun handen vol van altijd maar op de kreupele passen.

OERD Het zou de dag van de binnenkomer kunnen zijn.

SKOELL Spreek niet gratis over de binnenkomer.

OERD Maar hij zou kunnen komen?

SKOELL Hij zou kunnen komen, ja.

OERD Ik kan mij niets herinneren van vroeger.

SKOELL Geeft niks.

OERD Nee?

SKOELL Nee, er was toch niks aan.

OERD Meen je dat nou?

SKOELL Niks bijzonders.

OERD Jij weet het nog?

SKOELL Stukjes. Beetjes. Flarden.

OERD Aha.

SKOELL Wij hadden vlechten.

OERD Allebei?

SKOELL Allebei twee.

OERD Vier dus?

SKOELL Bij elkaar vier, ja. En iets met blote voeten en een jurk.

OERD Welke kleur?

SKOELL Blauw. En iets met poppen. Eentje heette mama, eentje heette papa enzovoort.

OERD Ik kan mij er niets van herinneren.

SKOELL Er was niet veel aan.

OERD Nee dat zal wel, anders had ik het onthouden.

SKOELL Jij was nooit goed in onthouden.

OERD Maar jij wel, jij weet alles nog heel goed.

SKOELL Niet alles. Bijvoorbeeld ben ik de melkboer vergeten.

OERD O ja?

SKOELL Helemaal. Elke ochtend is hij langsgekomen met verse melk en hij heeft mij nog gegroet ook en toch is hij volkomen uit mijn geheugen gewist.

OERD Merkwaardig.

SKOELL Dat kun je zeggen, ja, hij had wel anders verdiend.

OERD Daar lijkt het op. Hij had wel met je willen trouwen.

SKOELL Had zomaar gekund.

OERD En nu is hij verdwenen.

SKOELL Spoorloos.

OERD Levenloos.

SKOELL Kinderloos.

OERD Wezenloos.

SKOELL Dakloos.

OERD Arme melkboer, dat had je niet gedacht.

SKOELL Zo snel kan het gaan. Op het ene moment loop je fluitend je melkroute af en op het andere ben je opgenomen in het broederschap der gewichtlozen.

OERD Vandaag is een andere dag.

SKOELL Denk je?

OERD Ik weet het, ik voel het.

SKOELL Hoe dan?

OERD Hij voelt anders, kleverig. Deze dag blijft plakken, hij gaat niet zomaar voorbij.

SKOELL Wat zou er gebeuren dan?

OERD Ik weet het nog niet, maar hij zal niet zijn als gisteren. Ook niet als eergisteren.

SKOELL Dat zou niet leuk zijn voor je.

OERD Ook niet voor jou.

SKOELL Wat gaat er met mij gebeuren dan?

OERD Er zal iets gebeuren voor ons alle twee.

SKOELL Heb je met iemand gesproken?

OERD Dat is niet nodig, zo iets voel je.

SKOELL Ik voel het niet.

OERD Nee jij was veel te bezig met je breiwerk.

SKOELL Ik zei toch dat ik gestopt was.

OERD Net te laat.

SKOELL Ik geloof er niet in.

OERD Dat maakt niet uit. Het zal van een overweldigend karakter zijn, niemand zal jou vragen of jij het ermee eens bent of niet, het zal jouw wereld overhoop halen en de mijne ook.

SKOELL En dat zou vandaag gebeuren?

OERD Vandaag ja.

SKOELL Jij ziet er anders uit.

OERD Ik voel me anders

SKOELL Wat is er veranderd dan?

OERD Ik denk aan de toekomst.

SKOELL We hebben lang niet naar de plantjes gekeken.

OERD De plantjes, ach, de plantjes. Wat is dat eigenlijk. Dille, peterselie, kamille, marjolein, tijm, rozemarijn, wat stelt dat eigenlijk voor.

SKOELL Het zijn goede plantjes.

OERD Ja, maar toch heel klein allemaal.

SKOELL Het zijn kruiden.

OERD Versiersels. Geen echt grote bossen, geen grote takken. Geen boomstammen die je vast kunt pakken of doormidden zagen. Ze kunnen niet omvallen met veel lawaai. Ze hebben geen kroon waar het in kan suizen, geen bladeren die groter zijn dan je handen.

SKOELL Ze kunnen gewoon niet zo hoog worden.

OERD Ja, dat neem ik ze ook niet kwalijk – jawel, dat neem ik ze wel kwalijk. Alleen maar omdat iemand zegt, ‘hé jij daar, peterselie, word eens niet zo hoog, ga eens heel rustig groeien en ga eens niet zoveel water zuipen’, dat wil nog niet zeggen dat je dat ook moet doen.

SKOELL We zouden ernaar kunnen kijken.

OERD Ik heb geen zin om te kijken. Er is toch niks gebeurd. Sinds gisteren. Sinds eergisteren.

Ik heb niet meer zin in langzaam groeiende plantjes. Ik wil beweging, ik wil grote wortels die onder de grond groeien en huizen omhoog kunnen tillen. Ik wil huizen die omhoog getild worden en dakpannen die eraf vliegen en stormen die de dakpannen meevoeren en uiteindelijk stukslaan.

SKOELL We zouden wat kunnen gaan ontdekken.

OERD Wat dan?

SKOELL Dat Portugal niet bij Albanië ligt.

OERD Is al bekend.

SKOELL De windrichtingen.

OERD Ken ik uit mijn hoofd.

SKOELL Dat sommige dieren van geslacht veranderen.

OERD Weet ook iedereen allang.

SKOELL Je zou een gedicht kunnen schrijven.

OERD Waarover?

SKOELL Over hoe de slak werd geplet op de weg.

OERD Werd die dat?

SKOELL Natuurlijk. Niemand zag hem.

OERD Dan moet je maar niet zo klein zijn.

SKOELL Jij bent hard geworden.

OERD Het is niet een kwestie van hard zijn, het gaat erom dat je een beslissing neemt.

SKOELL Niet iedereen heeft jouw achtergrond, jouw zelfvertrouwen.

OERD Denk je dat de binnenkomer kan komen als het regent?

SKOELL Voor de binnenkomer maakt dat niet uit.

OERD Alle voetsporen zijn uitgewist.

SKOELL Dat heeft niets te zeggen. Als de binnenkomer moet komen, dan komt-ie.

OERD Er was een muis.

SKOELL ...

OERD Die had het zwaar.

SKOELL ...

OERD Buikpijn...

SKOELL ...

OERD Hoofdpijn...

SKOELL ...

OERD Last van hartkloppingen...

SKOELL ...

OERD Wat zou jij die muis aanraden?

SKOELL Zich niet zo druk maken.

OERD Het was een muis die zich heel erg druk maakte.

SKOELL Aan iets anders denken.

OERD Dat kon die niet.

SKOELL Toch doen.

OERD Toch doen?

SKOELL Ja.

OERD Ik heb ervan gedroomd dat de meubels tot leven kwamen. Wij hadden hier een feestje en ik stond gezellig met de tafel te

kletsen en ik voelde heel goed hoe de stoel in mijn billen kneep toen die langsliep.

SKOELL Jij denkt nog veel aan wat er zich buiten afspeelt.

OERD Natuurlijk.

SKOELL Dat moet je niet doen, alles komt hier wel een keertje langs.

OERD Ja, maar wat heb ik aan een vos helemaal aan de rand van mijn gezichtsveld? Wat heb ik aan een paar eenden die langsvliegen en een halfjaar later met hun neus de andere kant op vliegen? Wat heb ik aan mollen in hun hollen en padden die sloom bij de vijver zitten en de een na de andere vlieg langs laten schieten?

SKOELL Ze doen allemaal hun best.

OERD Maar ik wil meer, ik wil dat het een bijzondere dag is, ik wil dat ze allemaal hier langskomen, ik wil dat er hier geleefd wordt en dat alles wordt gezien. Ik wil aan het eind van de dag moe maar voldaan omvallen met z'n allen.

SKOELL Alles komt een keer.

OERD Hoe kan jij er zo zeker van zijn?

SKOELL Ik kijk elke dag uit het raam. Een dag sneeuwt het, een andere dag regent het, op de derde of vierde of vijfde dag wordt het lente.

OERD Ik wou dat ik jouw overtuiging had.

SKOELL Ik wou dat het hier niet zo koud was.

OERD Ik ga jou eens heel erg liefhebben.

SKOELL Hoe wou je dat doen.

OERD Ik weet het niet, maar er moet een manier zijn.

SKOELL Ik denk soms aan jouw knieën.

OERD Aan mijn knieën?

SKOELL Ja, jouw knieën hebben iets heel erg innemends.

OERD En dan vergeef jij mij alles?

SKOELL Zo goed als.

OERD Ik wou dat ik zoiets had.

SKOELL Mijn knieën zijn niet zo mooi.

OERD Ja dat is het.

SKOELL Misschien mijn hals, mijn hals is niet al te slecht.

OERD Dan heb ik meer met je oren.

SKOELL Mijn oren? Dat had ik nooit geraden...

OERD Kan het dak nou niet eens een keer naar beneden vallen?

SKOELL Moeilijk, moeilijk, dit huis zit verdomd goed in elkaar.

OERD Raar dat wij niet allang op de trap zijn uitgegleden en onze nek hebben gebroken.

SKOELL Soms is het toeval niet te begrijpen.

OERD Nee.

SKOELL Wij hebben geen hout meer.

OERD De bomen zijn oud.

SKOELL Die zijn net zo oud als wij.

OERD Precies.

SKOELL Die gaan vanzelf omvallen.

OERD Vroeger was je mooi.

SKOELL Ja.

OERD Nu niet meer.

SKOELL Nee.

OERD Als de binnenkomer komt, zul je weer mooi worden.

SKOELL Ik weet het.

‘Op een dag was de hemel blauw, blauwer dan anders en iedereen vroeg zich af waarom. De man zei tegen zijn vrouw: ‘De hemel is

wel erg blauw vandaag' en zij antwoordde 'Inderdaad, dit is blauwer dan blauw, dit is hemelsblauw'.

En toen ze hun tuin in gingen was het ook alsof de planten groener waren en de vogels zongen net wat vrolijker. 'Wat zou het kunnen zijn,' zeiden ze tegen elkaar, terwijl zij het onkruid op een grote stapel legden, 'wat zou het kunnen zijn' en ze stonden stil en luisterden.

Maar er was niks anders te horen dan de wind en de vogels.

En later, na het avondeten, gingen ze voor het raam staan en ze keken naar buiten. En ze deden het raam ook een beetje open maar ze hoorden niks.

En later toen ze in hun bed lagen zeiden ze tegen elkaar: 'Het is vast niets geweest, het is vast gewoon een heel gelukkige dag geweest' en toen gingen ze slapen.'

OERD Jij hebt dromen!

SKOELL Niet.

OERD Jawel ik hoor het aan je stem.

SKOELL Mijn stem is gewoon mijn stem, dat heeft niets met mij te maken.

OERD Maar ik hoorde iets.

SKOELL Ik heb dat niet gezegd.

OERD Ik weet het zeker.

SKOELL Dat beeld je je in.

OERD Het klonk als een droom.

SKOELL Het was geen droom.

OERD Er is iets waar je naar verlangt, ik weet het.

SKOELL Ik verlang niet.

OERD Heb jij er spijt van?

SKOELL Wat?

OERD Dat je weg bent gegaan uit de stad?

SKOELL In de stad was niks.

OERD Echt waar?

SKOELL Zo leeg als een schoenendoos.

OERD En de mensen?

SKOELL Die waren al ergens anders naartoe.

OERD En jij wist nergens van?

SKOELL Niemand meer om het te vertellen.

OERD Nergens een briefje?

SKOELL Opgegeten.

OERD De ratten?

SKOELL Ja, de ratten.

OERD Nooit bang om hun handen uit de mouwen te steken.

SKOELL Altijd maar het goede voorbeeld willen zijn.

OERD Komt een dame bij de bakker. Staat ze voor de bakker, is ze helemaal vergeten wat ze tegen de bakker moet zeggen. Moet zij weer naar huis gaan. Zonde, hè?

SKOELL ...

OERD Ik zag jou met een witte jurk aan.

SKOELL Dat was ik niet.

OERD Dat was jij wel en enkelsokjes. Jij was aan het hinkelen en jij had strikjes in je haar.

SKOELL Het moet iemand anders geweest zijn.

OERD Nee want die ander die stond ernaast, jij was het echt wel en jij kon dat heel goed, hinkelen. Jij kende de regels.

SKOELL Die zijn niet moeilijk.

OERD Je hebt makkelijk en je hebt eenvoudig. Jij hebt geen enkele overbodige stap gezet.

SKOELL Als je weet hoe het moet...

OERD Juist.

SKOELL Ik kan toch niet expres op de strepen gaan staan.

OERD Het zou je niet kleiner maken.

SKOELL ... Kijk het ei. ... En daar de kip... zoals die twee met elkaar omgaan... dat zijn nog eens echte gevoelens.

OERD ...

SKOELL Goed. ... Vroeger was ik lichtvoetig, dat is waar.

OERD Dat stond je vast mooi.

SKOELL Als ik een beek zag liep ik erdoorheen met mijn blote voeten.

OERD En niemand zag je?

SKOELL Ik was alleen.

OERD Het was zomer zeker?

SKOELL Altijd.

OERD En je zag de bijen en je dacht: wat een strepen.

SKOELL Al dat gezoem.

OERD Ben je in het gras gaan liggen?

SKOELL Ik ging op in het groen.

OERD Maar jij kwam er weer uit?

SKOELL Het moest.

OERD Is dit niet de dag van de ramp?

SKOELL Nee.

OERD Jammer, ik had gehoord van een vloedgolf.

SKOELL Dat was niet vandaag.

OERD Is het al tijd voor de aardappelen?

SKOELL Nog niet.

OERD Dat dat zo lang kan duren.

SKOELL De tijd heeft het voor het zeggen.

OERD Dan wordt het tijd dat-ie iets nieuws zegt.

SKOELL Het loopt elke keer net wat anders. Daar moet je je plezier uit halen.

OERD Maar ik dacht dat wij daarvan ontheven waren.

SKOELL Wij zijn ook maar onderdelen.

OERD Toch niet. Wij zijn toch geen regenwormen.

SKOELL Bijna wel.

OERD Ik wil geen regenworm zijn. Ik wil het blad zijn, ik wil de boom zijn.

SKOELL Op een dag...

OERD Ja maar het moet wel vandaag. Ik heb alleen maar vandaag.

SKOELL Je hebt morgen ook nog.

OERD Nee, morgen is het te laat. Morgen ben ik niet eens de duizendpoot onder de steen op de weg. Morgen ben ik de steen niet eens. Of de weg.

SKOELL Dat dacht ik ook. Ik dacht: er is alleen nog maar vandaag. Vandaag ben ik een veelgekleurd snoepje in mooi ritselend papier, ik ben de mooiste taart bij de bakker. Ik moet wel vandaag op. Maar nu is het later en ik ben een ander snoepje en een andere taart geworden.

iets later, al naaiend, breiend, bordurend, zingend

OERD Hoe is het de kleine zeehond verder vergaan?

SKOELL Die heeft het gered.

OERD O, gelukkig.

SKOELL Later is die heel erg verliefd geworden, maar dat ging niet.

OERD Waarom niet?

SKOELL Ze hadden alleen maar ruzie.

OERD En het was niet iets waar ze het over konden hebben?

SKOELL Onmogelijk. Soms zijn verschillen onoverbrugbaar.

OERD Maar de liefde is intact?

SKOELL Natuurlijk. Maar ze zien elkaar niet meer.

OERD Zonde.

SKOELL Het is beter zo.

OERD Denk jij dat een baard mij zou staan?

SKOELL Het zou je zeker een autoritaire uitstraling geven.

OERD Ik zou dat wel eens nodig kunnen hebben.

SKOELL O ja, wanneer?

OERD Als de eekhoortjes gelijk alle noten inpikken en ik de ene vogel na de andere tevergeefs over de wei zie duiken en ik zwaai met mijn gebalde vuist naar ze, dan lachen ze alleen maar, maar ze geven niets terug.

SKOELL Vreetzakken.

OERD Alleen maar omdat zij een zachte rode buik hebben.

SKOELL Sommige lui denken dat ze zich alles kunnen veroorloven.

OERD Het is kouder geworden.

SKOELL Wij worden aan de tand gevoeld.

OERD Maar dit is nog niks en van tegenslagen worden wij alleen maar sterker.

SKOELL Juist.

OERD Hoe ging het ook weer met de sneeuw?

SKOELL Hoe ging het ermee?

OERD Wat was daar zo bijzonder aan?

SKOELL Alle sporen werden zichtbaar.

OERD En de adem?

SKOELL Ook. Als koken. Als rook.

OERD Prikte in je keel zeker?

SKOELL De haartjes in je neus bevroren bij het ademen.

OERD Zeker geen zin om te schreeuwen?

SKOELL Nooit.

OERD En de bomen?

SKOELL Bedekt. Stil.

OERD Ze worden oud.

SKOELL Ze gaan hun tijd mee.

OERD Hoe zou het verder gaan?

SKOELL Ontdooien.

OERD En daarna?

SKOELL Eerst een tijdje niks. Daarna. Nieuwe blaadjes.

OERD Altijd maar groeien.

SKOELL Het moet.

OERD Is er geen andere weg?

SKOELL Huppelen. Planten. Touwtje springen.

OERD Er zou iemand kunnen komen.

SKOELL Het zou kunnen.

OERD Vandaag net zo goed als alle andere dagen.

SKOELL Misschien.

OERD Wij zullen de stenen weer moeten verplaatsen.

SKOELL De stenen liggen goed zoals ze liggen.

OERD Nee, ze rollen ervanaf.

SKOELL Als zij maar ondergrond blijven.

OERD Ze komen niet meer terug.

SKOELL Alleen wij nog.

OERD Alleen wij. ... Ieder moet aan zijn eigen geluk denken.

SKOELL Dat kunnen wij ook doen.

OERD Hoe dan?

SKOELL Wij kunnen ons best wat onbescheidener opstellen.

OERD Zou dat niet raar voelen?

SKOELL Alleen maar in het begin.

OERD Klopt, alles went.

SKOELL De dood niet.

OERD Niet?

SKOELL Nee, de dood zal je steeds blijven verrassen.

OERD Waarom eigenlijk?

SKOELL Omdat hij steeds van gedaante wisselt.

OERD Het is vast een heel vervelend iemand.

SKOELL Het is het meest kwetsbare schepsel dat ik ooit heb ontmoet.

OERD Heb je hem gezien?

SKOELL Ja, hij is toch geweest!

OERD Dat is waar ook! Ik was het vergeten.

SKOELL Het was hier op de hoek. Ik kwam van een kant, hij kwam van een ander.

OERD En toen?

SKOELL Hij schrok zich helemaal rot.

OERD Slecht geweten zeker.

SKOELL Hij doet alleen wat hem wordt opgedragen.

OERD Jij hebt gelijk, ik ben te snel in mijn oordeel. Aah, de grassprietten!

SKOELL De grassprietten ja.

OERD Van zoveel moed en geldingsdrang kun je alleen maar vrolijk worden. Heb je honger?

SKOELL Een beetje.

OERD Dat gaat weer voorbij.

SKOELL Ik weet het.

OERD Het zou een andere dag kunnen zijn.

SKOELL Zou het?

OERD Nee, misschien ook niet.
SKOELL Jouw haar wordt grijs.
OERD Ik merk er niks van.
SKOELL Later, als je tijd hebt.
OERD En de konijnen? Dood zeker?
SKOELL Opgegeten, dat is anders.

OERD Ik heb de eenden gezien buiten.
SKOELL De eenden?
OERD Ja, ze waren bezig.
SKOELL O, is het al herfst?
OERD Nee, het is vlak daarvoor, maar ze hebben het er al over.
SKOELL Dan zijn ze goed op tijd.
OERD Zo zijn ze. Heel verstandig.
SKOELL Dat wist ik niet.
OERD Nee, ze laten het niet merken.
SKOELL En straks gaan ze weg?
OERD Straks gaan ze weg, ja.
SKOELL Maar ze komen terug?
OERD Altijd.
SKOELL Dat vind ik zo aardig van ze.
OERD Afspraak is afspraak.

SKOELL We zouden naar zee kunnen gaan.
OERD Te zout. Hoor jij voetstappen?
SKOELL Nee.
OERD Ik ook niet.

OERD Als ik een vlag was...

SKOELL Dan had je nog altijd met de wind te maken.

OERD Noord-noordoost, zuid-zuidwest.

SKOELL Geen muis zo klein dat die niet wil schuilen, geen olifant zo groot dat die niet wil toeteren.

OERD Ik wil op een domtoren hangen als een vleermuis, ik wil de wind laten oplaaien zodat de schepen hun bestemming vroegtijdig bereiken, ik wil de zeemannen in hun oor fluisteren dat ze nog een keer naar de evenaar moeten, ik wil de kinderen slimmer dan de ouders laten zijn, ik wil de schriftgeleerden kleine tekeningen laten maken van egels die buik aan buik de liefde bedrijven, ik wil de bomen meer schaduw laten geven, ik wil het huilen van de storm door merg en been laten gaan, ik wil mijn evenwicht verliezen, ik wil de borsten uit de darm laten scheuren, ik wil dat er iemand langskomt.

SKOELL Zolang wij hier zitten, zo lang kan er nog iemand langskomen

OERD Elke keer als wij onze ogen dichtdoen glipt er iemand voorbij. Ik heb de binnenkomer geschreven.

SKOELL Wat heb je?!

OERD Ja het duurde mij te lang, ik heb hem een brief geschreven.

SKOELL Wanneer?

OERD De andere dag.

SKOELL En opgestuurd?

OERD Natuurlijk.

Aan de Binnenkomer.

Aangezien wij al ons hele leven lang op dezelfde plek zitten en ons best doen zou het ons meer genoegen doen dan wij in woorden uit kunnen drukken om jou een keer te mogen ontvangen.

Tot nu toe is alles goed verlopen. Volgordes zijn gevolgd, principes zijn als principieel gehandhaafd. De meerwaarde van een strenge doch rechtvaardige blik is gebleken. Nooit hebben wij ons laten verleiden tot het knielen voor de makkelijkste uitweg, wij hebben het geluk van anderen altijd voor ogen gehad.

Wij hebben geen enkel schepsel overgeslagen, iedereen heeft kunnen rekenen op onze volledige aandacht. Wij hebben nooit een konijn een haas genoemd en nooit de vos een goede jacht toegewenst zonder ook aan de fazant te denken. Wij hebben ons nooit tevreden gesteld met minder. Onmisbaar zitten wij aan de voeten van de schepping in rustige afwachting van de volgende dag.

Alleen jij mist nog om ons geluk compleet te maken.

Wij vragen niet het onmogelijke. Desondanks zou het voor ons een keerpunt zijn en van geen geringe betekenis.

Allervriendelijkst.

SKOELL En nu?

OERD Nu zal hij komen.

SKOELL Denk je?

OERD Ja, nu weet hij ervan.

SKOELL En daarvoor?

OERD Daarvoor misschien ook, maar als je aan heel veel moet denken...

SKOELL Het zou de eerste keer zijn.

OERD Jij hebt het verdiend.

SKOELL Ik heb alleen mijn plicht gedaan.

OERD Meer dan dat, jij hebt je best gedaan.

SKOELL Dat is waar, ik heb altijd het onmogelijke van mijzelf geëist.

OERD Ik heb het gezien.

SKOELL Dat wist ik niet.

OERD Jawel, het is zo van je gezicht af te lezen.

SKOELL Ik dacht dat ik heel gesloten was.

OERD Jij bent een open boek.

SKOELL O. En nu gaat het veranderen?

OERD Ja, alles gaat veranderen.

SKOELL In één keer of zal het langzamer gaan?

OERD Ik weet het nog niet. Misschien allebei. Eerst een flits van geluk en daarna stille wonderen.

OERD Iedereen zal het weten, het is voor iedereen.

SKOELL En wij zullen mooi zijn?

OERD Ja wij zullen mooi zijn, zie jij niet dat de kleur van de hemel aan het veranderen is? Het kan niet lang meer duren.

SKOELL De lucht is ook anders.

OERD Precies, de lucht weet het ook al.

SKOELL Zullen de dieren het weten?

OERD Iedereen zal het weten, het is voor iedereen.

SKOELL Dat wonderen zomaar voor het oprapen liggen.

OERD Je moet het alleen weten.

SKOELL Ik wist het niet.

OERD Maar nu wel.

SKOELL Ik dacht dat het een gewone dag was, ik zag niets bijzonders.

OERD Ik zag het bijna meteen.

SKOELL Zonder jou had ik er dwars doorheen gekeken.

OERD Dat geeft niets, nu is het een gelukkige dag, niets kan daar nog wat aan veranderen.

SKOELL Zoals het kalfje bij het moederdier drinkt, zoals de bijen hun bestemming bereiken.

Elke dag is een dag waarin het water verder stroomt en de stenen in de rivier nog ronder en gladder worden. De slak steekt moeiteloos de weg over, zijn vrienden wachten hem op aan de andere kant.

activiteiten

Zij lappen de ramen, wisselen van kleren, geven het hele hutje een totale make-over, ze slachten een schaap en ontvellen hem, leggen een nieuwe moestuin aan of iets anders. Dan:

SKOELL Het is al iets later.

OERD Je hebt gelijk, het is al later.

SKOELL Denk je nog dat het vandaag gaat gebeuren?

OERD Het moet vandaag.

SKOELL Jij hebt je niet vergist met morgen?

OERD Onmogelijk.

SKOELL Ik merk niets.

OERD Het moet nog komen dan.

SKOELL Ik ben dezelfde.

OERD Niet lang meer. Skoell, boven op een ladder, met de roller in hand, klaar om het hele huis te gaan schilderen

SKOELL Er gaat niemand komen. Ik ben mislukt.

OERD Waarom zeg je dat?

SKOELL Omdat het zo is.

OERD Nee.

SKOELL Jawel. Ik ben gaan hopen, dat had ik niet moeten doen.

OERD Het is niet erg.

SKOELL Voor jou niet.

OERD Er komt wel iemand.

SKOELL Jaja, om de honderd jaar komt er wel iemand.

OERD Het is geen ramp.

SKOELL Ik zal morgen niet opstaan, de wereld is beter af zonder mij.

OERD De wereld heeft veel aan jou.

SKOELL Niet.

OERD Denk aan de vogels.

SKOELL Ha, de vogels, laat me niet lachen. Honderd keer heb ik ze wel staan uitzwaaien en niet één keer hebben ze achterom gekeken. Niet één keer.

OERD Zij hebben het druk vanwege de kou. Zij bedoelen het niet persoonlijk.

SKOELL Het is te laat. Ik hou ermee op.

OERD Dat moet je niet zeggen.

SKOELL Dan zeg ik het niet. Maar dan nog is het zo.

OERD Ik wil iets zeggen wat jou kan overtuigen.

SKOELL Je kunt niks zeggen.

OERD Maar er moet toch iets zijn wat jou nog blij kan maken.

SKOELL Jij maakt me blij als je mijn eten opeet, aan mij is het alleen maar weggegooid.

OERD Waarom ben je opeens zo?

SKOELL Alles is mij ineens helder geworden.

OERD Dat was niet de bedoeling.

SKOELL Je moet er alleen maar blij om zijn. Je kunt maar beter de waarheid recht in zijn gezicht kijken.

OERD Het is de waarheid niet.

SKOELL Natuurlijk wel. Ik voel het aan mijn huid. Het brandt. Heerlijk.

OERD Hoe zie jij de toekomst nu dan?

SKOELL Helemaal niet. Het heeft niets met mij te maken. De zon staat op, de zon gaat onder, het is niet meer aan mij.

OERD En dus heb je nu alleen maar: de rest van je leven.

SKOELL Zoiets.

OERD Maakt het je niet meer uit?

SKOELL Het maakt niet uit of het mij uitmaakt, dat is het.

OERD Ga je niets meer doen dan?

SKOELL Het hoeft niet meer.

Het geeft niet, het licht is uit. De zee maakt alleen maar golven uit oude gewoonte. Alles wat groeit en bloeit zal weer ontbloeien. De vleugels van de vogels hangen slap naar beneden.

Niemand heeft nog zin om te vliegen. De planten zuigen een beetje water naar boven in hun steel maar krijgen halverwege spijt en laten alles weer los. De moedervos likt verveeld haar jonkies maar slaat er steeds een over. De leeuwen laten halfgegeten karkassen liggen op de savanne en kijken leeg voor zich uit. Het geeft niet.

De beer verlangt naar de winterslaap en laat zijn vrouwtje links liggen ook als zij liefdevol aan zijn buik snuffelt.

Bij de plaatselijke kermis grijpen de paren elkaar om een nieuwe hopsa te dansen. Maar aan hun handen voelen ze gerimpeld vlees en als ze verschrikt kijken zien ze dat ze inmiddels allemaal honderd jaar zijn geworden. De hond loopt kwispelend de gegooide tak achterna en als die terugkomt ligt zijn meester al in de kist. Een kleine jongen valt in slaap in de schoolbank en als hij wakker wordt struikelt hij in zijn baard.

Het geeft niet, allemaal, het geeft niet. Zit in een stoel, kijk naar buiten. Vergeet alles. Onthoud niemand. Grijp niet in. Als de kat

de muis te pakken heeft: feliciteer de wereld met zijn onontkoombaarheid.

Laat de mensen, de oorlog, de rampen, de sneeuw, de voetsporen, de ijsberen, de wanstaltige apen, de sodomieten, de lijkschenners, de verkrachters, de rechters, de geleerden. Vergeet de liedjes, de instrumenten, de gereedschappen, de kennis, de hark, de hamer, de zaag, de zeis. Laat ze liggen. Laat ze roesten. Alles valt. Alles valt uit elkaar. Laat de troffel uit je hand vallen, pak hem niet op. Bouw niets. Leg niet steen op steen. Laat de vrouwen niet weten waar de mannen zijn. Verzwijg voor de mannen waar de vrouwen zijn.

Vertel niet aan de kinderen welke kant hun ouders op gingen. Laat de speen liggen op de stoep. Laat de knuffelbeer in de plas met water.

De kanarie in zijn kooi. Laat de deur open, doe het deurtje dicht. Zoals de golven golven, zoals de bladeren bladeren, het is niet van belang. Het gist is verwerkt in het brood maar het wil niet rijzen, de uitvinder heeft het uitgevonden maar vertelt het aan niemand, de arts ziet het gezwel als een schaduw onder de huid maar snijdt niet. Het vlees kookt en kookt maar wordt nooit gaar, het zaadje ligt in de grond en droogt in. De koe gaat liggen in zijn eigen mest en staart blind naar de muur, de varkens bijten elkaar de oren af en spugen ze weer op de grond. De kinderen worden huilend wakker van een nachtmerrie en niemand komt naar ze toe, ze blijven huilen in het donker.

○ERD Ik had gedacht dat er hier een kasteel uit de grond zou schieten, palmbomen. De palmbomen behangen met kokosnoten, de kokosnoten vol sap. Dat de apen hier met hun veel te lange armen aan de bomen zouden hangen.

Ik had gedacht, wij worden meegenomen door een koets, een stoet een volkswandeling. Wij worden een met de menigte en de

menigte stuurt recht op de zonsondergang af. Ik had gedacht wij zullen de warmte van duizenden menselijke lichamen voelen, wij zullen deel uitmaken van de enorme zucht van opluchting wanneer de reis ten einde is. En dan zullen wij in het gras gaan liggen als onderdelen van dit immense duizendkoppige lichaam, als kroonbladeren in dit immense boeket. Het is niet gebeurd.

Oerd gaat weg, Skoell blijft over.

Skoell alleen

Oerd komt terug, gaat zitten.

OERD Ik ben de binnenkomer.

SKOELL Nee.

OERD Ja.

SKOELL Ik geloof je niet.

OERD Ik ben de binnenkomer.

SKOELL Bewijs het.

OERD Net was ik buiten, nu ben ik binnen.

SKOELL Laat me jouw hand voelen.

OERD Pak maar. Mijn hand is groot en grof. Het is de hand van buiten.

SKOELL Hoe is het daar?

OERD Koud.

SKOELL Ja, ijs en sneeuw. De wind heeft duizend keer langs je handen gewaaid, ik voel de wind aan je handen.

OERD Het is de wind van buiten.

SKOELL Ik ben niet iemand die zich snel overgeeft.

OERD Maar aan mij heb je lang gedacht.

SKOELL Dat is waar.

OERD Wanneer je de grijze lucht in keek, wanneer je voetsporen in het gras zag, dacht je aan mij.

SKOELL Nog veel meer. Als ik mijn armen aan het wassen was dacht ik aan jou, als ik een beetje spuug op mijn onderlip had dacht ik aan jou, als ik bijna vooroverviel en op het laatste moment weer het balans terugvond dacht ik aan jou. Er is geen dag geweest waarin ik niet aan jou heb gedacht.

OERD Buiten is alles anders.

SKOELL Ik wist het.

OERD Iedereen let op elkaar.

SKOELL Dat is mooi.

OERD Niemand gaat hongerig naar bed.

SKOELL Daar ben ik blij om.

OERD Een tante die haar zoon is verloren, krijgt er straks een nieuwe bij.

SKOELL Wat goed dat ze het daar over eens zijn.

OERD Nooit hoor je mensen die er niet samen uitkomen. Overal is het Twee voor mij en twee voor jou.

SKOELL Het was mijn heimelijke droom dat het er zo aan toe ging.

OERD De meisjes hebben kaarsen in hun haar, iedereen mag op de eerste rij zitten.

SKOELL En de tweede rij?

OERD Is afgeschaft. Een zoon durft zomaar de hand van zijn vader te pakken, de wolf zoogt de haas. Overal waar mensen bij elkaar komen wensen ze elkaar voorspoed, liefde en vele kinderen toe. De apen kunnen rekenen, in de eieren is ruimte voor eidooier én kuiken. Bij elk feest worden uren kado gedaan om zo de nacht wat langer te maken. De groenten klimmen lachend de grond uit, de kip gaat zwemmen in de soepketel en duikt vervolgens naar de bodem. De druiven persen zichzelf tot wijn en liggen daarna languit in de zon om zo nog mogelijk een rozijn te worden. Beekjes van vlierbloesemsap kronkelen door het landschap, de schapen kunnen dansen. In de lente valt de winterwol van hun af

in de vorm van een jas, klaar om aan te trekken. De kinderen kennen de boeken uit hun hoofd, de hond laat de kat een rondje op zijn rug rijden. De muis kleurt rood als de kat ondeugend uit haar ogen kijkt. Iedereen die ziek is wordt gelijk weer beter wanneer de verplegers een driestemmig lied inzetten, alle talen zijn verstaanbaar. Het water springt de emmer in als je naast de pomp gaat staan. De zee is vriendelijk en voert je weer naar de kust als je te ver bent gezwommen. Alle vogels kennen het nationale lied en de weef maakt kleren en lacht erbij. Alle wonden zijn oppervlakkig, de woorden in een zin voegen zich vanzelf naar de plaatselijke grammatica. Als het sneeuwt zijn de sneeuwvlokken groot en zacht en de sneeuw blijft heel lang liggen en is daarna ineens verdwenen en geeft ruimte voor lente en nieuwe bloemen. De lieveheersbeestjes worden oud.

SKOELL Ik wist het, ik wist het allemaal.

OERD Dat was wat ik jou wilde vertellen.

SKOELL Ik ben je eeuwig dankbaar.

OERD Het zal nooit vervelend worden.

SKOELL Ik geloof je.

OERD Het is een duizendjaarijk van geluk en liefde.

SKOELL Mijn hart zwelt van vreugde.

OERD En nu net was ik buiten maar ik ben niet alleen.

SKOELL Onee?

OERD Nee de hele mensheid is met mij mee gekomen.

SKOELL Meen je dat?

OERD Ja, zij liepen iets achter mij en nu zijn ze hier onderweg naartoe.

SKOELL Mijn hart klopt bij wat jij mij daar vertelt.

OERD Bereid je maar voor, ze zullen er zo zijn.

SKOELL Hoe kan het dat ik van zulk blij nieuws nog niets afwist?

OERD Ze hebben het geheim gehouden, het moest een verrassing zijn.

SKOELL Dat maakt het een en ander duidelijk.

OERD Nu is er alleen nog maar plezier en vreugde, straks kun je ze in je armen sluiten.

SKOELL O, mijn hart bruist van geluk. Ze zijn ons niet vergeten.

OERD Ze hebben aan ons gedacht.

SKOELL Ze hebben het gemerkt. Ze weten van ons.

OERD En nu zijn ze onderweg.

SKOELL Ik val bijna flauw.

OERD En ze zijn welkom.

SKOELL Welkom zijn ze.

OERD Na al deze jaren.

SKOELL Eindelijk.

OERD We gaan ze zien.

SKOELL We gaan ze zien, zij gaan ons zien.

OERD Wij zullen elkaar zien en we zullen elkaar omarmen.

SKOELL Ik zal vragen hoe het met ze gaat, hoe de oogst is geweest dit jaar.

OERD Of het koren mooi en hoog stond.

SKOELL Of de kippen goed hebben gelegd.

OERD Mijn wangen blozen, ik ga mijn parels zoeken. Parels voor in je haar, om je hals. Parels overal.

SKOELL En veren. Mooie blauwe veren in een ketting. Mijn beste jurk en mijn sjaal. De mooie sjaal voor om mijn schouders. Ik zal koninklijk zijn, toch niet te afstandelijk. Ik zal ze eerbied inboezemen, maar ik zal mild zijn en zeggen 'Kom maar, kom hierheen. Druk mijn hand maar in dankbaarheid, maar weet dat zonder jullie was ik ook niets. Jullie hebben mij nodig, maar ik, hoe ongelooflijk het mag klinken, ik heb ook jullie nodig. Zonder het wel en wee van de mensen zou mijn bestaan leeg zijn. Ik zou

geen reden hebben om de zon te groeten, de nieuwgeboren konijnen zouden geen betekenis hebben. Het gras zou groeien zonderbedoeling; de jaarwisselingen, licht, donker, alles zou zinloos zijn. Een leeg bestaan in een uitgehold universum. Kom maar, kleine mensheid, zit op mijn schoot, speel met mijn haar. Laat mij je gelach horen.

Jij schuldeloos schepsel, jij nietswetende in een wereld vol kwaadaardige kennis. Laat mij genieten van je blije spelletjes, laat mij toekijken als je door een weiland loopt en naar mij zwaait in de verte. Ik zal van je genieten, stil en innig. Jij weet het niet, maar uit jouw zorgeloze jeugd drink ik moed om nog honderden jaren door te gaan. Zonder jou was ik nu al een ineengeschrompelde, uitgedroogde pruim; alleen maar een schil, niet goed voor anders dan weggooien, uitsterven, verdwijnen. Ik zou een kleine vieze vlek zijn, op het gelaat van de wereld.

O, mensheid, treedt binnen en laat me je handen schudden, laat me je omarmen, laten we onsverenigen in oneindige liefde en in onzelfzuchtig zijn.

OERD Zijn ze er al?

SKOELL Nee, nog niet. Ik verwacht ze elke minuut, elke seconde, mijn handen trillen, mijn hart klopt. Ik ben duizend jaar, ik ben een jaar. O o o, dit is het mooiste moment van mijn leven. Nog nooit had ik op zoiets kunnen hopen.

OERD Hoe zie ik eruit?

SKOELL Als een bruid vlak voor het geven van haar jawoord, maagdelijk en toch vol beloftes van wellust. Je lippen zijn licht vochtig, jouw hart is bereid en bijna zichtbaar door je kleding heen. Je bent licht als een vogel en fris als de dauw. Misschien een lelie? Een lelie in je haar? Ga en maak je gereed voor de mooiste dag van ons leven. De vervulling van onze bestemming. De tijd

van de grote mening is aangebroken en wij zullen het meemaken.
Het zal gebeuren in onze tijd.

OERD Ik zal nog een bloem in mijn haar doen. Een lelie. Ik wil
mooi zijn, mooi voor deze dag.

SKOELL Ga en kom snel terug.

Oerd komt terug

SKOELL Kom kom en laat ons gaan zitten, laten wij onze plaatsen
innemen. We zullen mooi zijn, wij zullend overweldigend zijn,
wij zullen beloftes waarmaken, wij zullen aandacht schenken.

zij zitten op de troon

stilte

OERD Wat is nieuw?

SKOELL Niets bijzonders. Gisteren twee zwaluwen langs zien
vliegen. Ze kenden de weg heel goed.

OERD Zo meteen zonsondergang.

En de dieren?

SKOELL De dieren zullen zich weten te redden. De dieren zullen er
altijd zijn.

OERD Weet je dat zeker?

SKOELL Dat weet ik zeker.

OERD Wat zal er zijn?.

SKOELL Niks nieuws.

OERD Het hoeft niet nieuw te zijn. Oud is goed, oud is goed
genoeg.

ogen dicht

OERD Ik zie de mensen het koud hebben.

SKOELL Wat hebben jullie toch? Het is niet koud. Voel maar.
Helemaal niet koud, toch?

OERD En de kinderen ook.

SKOELL Ga maar bij elkaar zitten. Dicht bij elkaar. De adem. Jullie adem in de ruimte. Dat is toch iets moois? En warm? Zie je?
Goed zo.

Ach de dieren werd onder de titel *Älmhult* gelezen tijdens De
Toneelschrijfdagen op 12 mei 2006 in de Balie, Amsterdam

OERD Daphne de Winkel

SKOELL Carola Bärtsicher

De tekst werd geschreven met een beurs van Platfrom
Theaterauteurs en is eerder gepubliceerd in BoekWerk 3 van PTa

Miriam Boolsen (Kopenhagen, 1972), schrijver, regisseur en vertaler, volgde de regieopleiding in Amsterdam en was daarna werkzaam bij o.a. De Citadel, Gasthuis, Het Lab en Productiehuis Brabant. Anna enquist, Tom Lanoye en Leon de Winter

Toneelwerk

Nog meer eeuwige liefde – 2012

In geval van oorlog blijf rustig zitten – 2011

Elfriede – 2011

Oscar – 2008

1,2,3 Dood – 2007

Älmhult – 2006

Ga mee naar Groenland – 2004

In het Deens:

Det er vi kede af – 2012

Bonnie attempts – 2011

De Nieuwe Toneelbibliotheek geeft sinds 2009 toneelteksten en vertalingen uit van Vlaamse en Nederlandse hand. De bibliotheek groeit gestaag. De zakboekjes zijn te koop op de website, in boekwinkels, in theaters en uit een boekjesautomaat, maar goedkoper nog via een *abonnement*.

Een abonnement is te bestellen op:

www.denieuwetoneelbibliotheek.nl